

gen gennem bedre arbejdsvilkår til politiet, stærkere forebyggelse, en international indsats og en bedre og mere velfungerende kriminalforsorg.

Vi kunne sammen have taget vare på nutiden, alt imens vi investerede i fremtiden. Og meget vigtigt: Vi kunne have finansieret tiltagene krone for krone, for regningen skal jo naturligvis betales, og derfor fremlagde Socialdemokratiet også fornuftige og saglige finansieringsforslag alene og i samarbejde med andre partier.

Kl. 13.05

Alt det her kunne vi have gjort, hvis finansministeren havde været interesseret, men det var han ikke. Kortene var på forhånd blandet med fru Pia Kjærsgaard. For os er der ingen tvivl om, at finansministeren satte snævre partitaktiske hensyn over brede forlig til gavn for landet.

Vi har nemlig oplevet en finansminister, som valgte at lægge lige præcis den finansiering frem, som han på forhånd vidste var uspiselig for Socialdemokraterne, og vi har oplevet at komme til møder, hvor vi blev præsenteret for aftaler, hvori der ikke kunne rykkes et komma. Det kan vel næppe kvalificere til betegnelsen forhandling.

Socialdemokraterne vil naturligvis gerne indgå i forlig, men vel at mærke ikke for enhver pris. Og den pris, som vi blev præsenteret for ved dette års finanslovforhandlinger, var for høj.

Vi har mange ændringsforslag på programmet i dag, og et af de mest omtalte er jo regeringens helt utroværdige håndtering af dagpengesagen. For det så i sandhed trist ud for dagpengemodtagerne, da regeringen i sommer kom med sit forslag til finanslov. Mange mennesker, som hver dag passer deres arbejde, men som i disse svære tider med stigende arbejdsløshed ganske enkelt ikke kan få et fuldtidsjob, kunne se, hvordan regeringens ledende ministre toned frem på tv-skærmene, mens de talte om, at nu skulle de supplerende dagpenge have et ordentligt hug.

Og snart bredte utrygheden sig, for ingen kunne få at vide, præcis hvor regeringen havde tænkt sig at spare. Tusinder og atter tusinder af mennesker måtte vente i det uviste på, at finansministeren og fru Pia Kjærsgaard bag lukkede døre traf en beslutning om deres og deres familiers fremtid.

Da tiden kom til finanslovforhandlingerne, blev sløret endelig løftet, og endnu en ny gruppe af dagpengemodtagere, de såkaldt højtlønnede, fik at vide, at nu skulle det også være slut med

sikkerhedsnettet under deres økonomi. Finansministeren og fru Pia Kjærsgaard fortalte storsmilende om besparelserne på dagpengene. De danske familier fik at vide, at beslutningen var truffet, at den var fornuftig, og at man i øvrigt ikke ville høre mere brok. Finansfar havde talt, og nu havde danskerne bare at rette ind.

Imens strømmede det ind med advarsler og protester. Både arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer og ikke mindst ganske almindelige hårdtarbejdende mennesker stod fuldstændig uforstående over for, at det økonomiske sikkerhedsnet skulle trækkes væk under dem. De første døgn var svaret fuldstændig koldt og afvisende. Regeringen og fru Pia Kjærsgaard vidste nok, hvad man havde besluttet. VKO-flertallet alene vide.

Men så tog stormen til, og piben fik en anden lyd. Nu mente regeringen pludselig ikke, at der skulle skæres på dagpengene alligevel. Men der er desværre ingen grund til at være rolig, for hele forløbet viser, at statsministerens løfte om ikke at røre dagpengene blot var valgflæsk. Regeringen har vist, at den er villig til at underminere det danske dagpengesystem.

Klarest blev det udtrykt af Det Konservative Folkepartis finanspolitiske ordfører, hr. Lars Barfoed, der efter regeringens kovending befriende ærligt og for rullende tv-kamera slog fast, at det ikke vil bekymre De Konservative det fjerneste at fremlægge et konkret spareforslag på dagpengene i forbindelse med den næste finanslov.

For den udtalelse blev hr. Lars Barfoed af Venstre stemplet som politisk tonedøv. Men virkeligheden er vel nærmere, at hr. Lars Barfoed som den lille dreng i H.C. Andersen-eventyret »Kejserens nye klæder« var kommet til at sige sandheden: at statsministerens flotte løfter ikke holder, at regeringen bare venter på en ny chance for at lave voldsomme indgreb i dagpengene.

Den ærlighed skal hr. Lars Barfoed ikke have utak for, men det må samtidig bekymre de rigtig mange mennesker, ikke mindst i en tid, hvor arbejdsløsheden trods regeringens mange pæne ord stiger og stiger. For lad os ikke glemme, at siden vi fik en ny statsminister, er der jo hver dag 50 mennesker, der har mistet deres arbejde. Regeringen havde ellers lovet, at der skulle skaffes 85.000 flere arbejdspladser inden 2010. Indtil nu er der i stedet tabt 50.000.

Kl. 13.10

Flere økonomer har peget på, at yderligere op til 8.000 mennesker vil miste deres arbejde som